

sige og sociale komplikationer som følge af et samfundsmæssigt forbud mod cannabis.

Indenrigsministeriet er enig i, at det er nødvendigt at gennemføre øget forskning om disse væsentlige og komplicerede spørgsmål, og agter at følge forskningen på de nævnte områder. Så længe det imidlertid ikke er sandsynliggjort, at de negative sider i forbindelse med lovens forbud mod cannabis opvejer motiveringen for at opretholde forbudet, er det indenrigsministeriets bestemte opfattelse, at der ikke bør ske ændring af den nuværende retstilstand.

Der er grund til at formode, at de nærmeste års danske og internationale undersøgelser vil kunne belyse en række biologiske og kriminologiske spørgsmål. Det kan derimod næppe forventes, at forskningen inden for denne periode vil kunne udtale sig væsentligt mere sikkert om de vedvarende psykiske og eventuelle somatiske skadevirkninger af cannabis og på tilsvarende måde næppe heller om de omtalte sociologiske og kriminologiske spørgsmål.

Efter indenrigsministeriets opfattelse er det herfter ikke sandsynligt, at der i en overskuelig årrække vil fremkomme oplysninger, der kan gøre en ændring af den nuværende samfundsmæssige vurdering af cannabis aktuel. Hertil kommer, at en ensidig dansk legalisering må betragtes som udelukket. Som følge heraf foreslås revisionsbestemmelsen i loven om euforiserende stoffer ophævet.

10. Kontaktudvalget har foretaget en undersøgelse af, i hvilket omfang gældende administrative tvangsregler anvendes over for unge narkomaner, samt foretaget en vurdering af behovet for yderligere hjemmel for administrative tvangsindgreb. Til brug for behandlingen af spørgsmålet har kontaktudvalget bl. a. indhentet erklæringer fra samtlige psykiatriske afdelinger i landet. Det indsendte svarmateriale er i skematisk form gengivet som bilag 4 a-e i udvalgets redegørelse.

Kontaktudvalget konkluderer, at udvalget ikke for tiden finder at kunne anbefale yderligere hjemmel for tvangsindlæggelse og tvangstillbageholdelse over for unge stofmisbrugere, idet udvalget finder det rimeligt først at udbygge et virkeligt velfungerende behandlingssystem på frivilligt grundlag. Et sådant er efter udvalgets opfattelse i bedst overensstemmelse med dansk retstradition og hidtidige behandlingsprincipper på de euforiserende stoffers område.

Særligt for så vidt angår spørgsmålet om behovet for tvangsmæssig behandling og isolation af stofmisbrugere med leverbetændelse har kontaktudvalget henholdt sig til en tidligere afgiven udtalelse fra sundhedsstyrelsen, hvori det anføres, „at det forhold, at sygdommen er smitsom inden for narko-

mankredse, ud fra epidemiologiske overvejelser ikke kan berettige til tvangsforanstaltninger. Hovedvægten i behandlingen af disse patienter må ligge i behandlingen af narkomanien som sådan.“

Sundhedsstyrelsen har senest i skrivelse af 23. april 1970 fastholdt dette standpunkt, idet styrelsen dog ikke vil afvise, at udviklingen i situationen eller ny viden om leverbetændelse senere kan medføre en ændring af vurderingen.

Det samlede antal anmeldte tilfælde af leverbetændelse, der formentlig kan henføres til narkomaner, var i perioden 1. april-31. december 1968: 216, i 1969: 401 og i de første 7 måneder af 1970: 231.

Indenrigsministeriet og justitsministeriet er efter drøftelse af spørgsmålet enige i kontaktudvalgets konklusion og kan således tiltræde, at der ikke sker udvidelse af hjemmelen for at anvende administrative tvangsregler.

Til § 2.

1. Ved lov nr. 276 af 18. juni 1969 om ændring i borgerlig straffelov (Narkotikakriminalitet), der trådte i kraft den 1. juli 1969, indførtes i straffelovens § 191 en skærpet strafferamme på fængsel i indtil 6 år for grov narkotikakriminalitet af den i bestemmelsen nærmere beskrevne art. Der henvises til FT 1968-69. Till. C sp. 1353.

I betragtning af den usikkerhed, der knyttede sig til spørgsmålet om, hvorledes problemerne omkring ungdomsnarkomanien ville udvikle sig, fandt det folketingsudvalg, der behandlede lovforslaget, det naturligt, at folketinget fik lejlighed til at tage stilling til de erfaringer, der indhøstedes med de ændrede straffebestemmelser. Der blev derfor under folketingsbehandlingen indsat en bestemmelse i lovens § 2, stk. 2, hvorefter forslag om revision af loven skal forelægges folketinget i folketingsåret 1970-71.

I overensstemmelse hermed vil der nedenfor blive givet en redegørelse for, hvorledes praksis over for narkotikakriminalitet har udviklet sig, ligesom der redegøres for spørgsmål vedrørende telefonaflytning i disse sager og anvendelse af varetægtsfængsling af ganske unge lovovertrædere, der blev specielt fremdraget i betænkningen fra det folketingsudvalg, der behandlede lovforslaget, jfr. FT 1968-69 Till. B sp. 2644-45.

Det er justitsministeriets opfattelse, at de retningslinier for anvendelse af kriminalretlige sanktioner på narkotikaområdet, der blev godkendt af folketinget i forbindelse med den omhandlede lovændring, har kunnet efterleves i praksis, og at der ikke har vist sig behov for yderligere ændringer i selve sanktionssystemet. Nærværende lovforslag går der-